ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ σὲ κάποια μακρυνὴ χώρα βρισκόταν μιὰ ὄμορφη βασιλοποῦλα μὲ χρυσὰ μαλλιά. Ἡ μητρυιά της ὅμως τὴν ἐμισοῦσε παραπολὺ καὶ ζητοῦσε κάθε εὐκαιρία νὰ τὴν ἀφανίσῃ. Κατάφερε λοιπὸν τὸ βασιλιὰ νὰ στείλουν τὴν κόρη σὲ μιὰ ἐρημιὰ κ' ἐκεῖ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ χαθῇ. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ πέντε μέρες, ἡ βασιλοποῦλα γύρισε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της καβάλλα σ' ἕνα λιοντάρι.

Τότε ἡ κακὴ μητρυιὰ συμβούλευε τὸ βασιλιὰ ν' ἀφήσῃ τὴ βασιλοποῦλα μοναχὴ ἀπάνω στὰ ἔρημα βουνά, ὅπου δὲν ζοῦν παρὰ τ' ἀγριοπούλια. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ πέντε μέρες ἕνας ἀετὸς ἔφερε τὴ βασιλοποῦλα ἐπάνω στὰ φτερά του στὸν πατέρα της.

Τότε ἡ κακὴ μητρυιὰ διάταξε νὰ τὴν ἐξορίσουν σ' ἕνα ἔρημο νησί. Τὴν βρῆκαν ὅμως κάτι ψαράδες καὶ τὴν ἔφεραν πίσω στὸν πατέρα της. Ἡ κακὴ μητρυιά, λυσσασμένη ἀπ' τὸ θυμό της, πρόσταξε τότε νὰ σκάψουν ἕνα πηγάδι πολὺ βαθὺ μέσ' στὴν αὐλή, ἔριξε μέσα τὴν κόρη καὶ τὸ γέμισαν μὲ χῶμα καὶ λιθάρια. Τὴν ἕκτη μέρα ὅμως ἕνα λαμπρότατο φῶς πήδησε ἀπ' τὸ μέρος ὅπου εἶχαν θάψει τὴν κόρη. Ἔσκαψαν τότε στὴ γῆ καὶ τί νὰ δοῦν! Ἡ βασιλοποῦλα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιὰ ἦταν ζωντανὴ καὶ τοὺς χαμογελοῦσε!...

Τότε ἡ μητρυιὰ ἔβαλε νὰ ἀνοίξουν μιὰ τρύπα σὲ μιὰ μεγάλη μουριά. Μέσα στὴν τρύπα αὐτὴ κλείσανε τὴ βασιλοποῦλα. Ἔπειτα ἔκοψαν τὸ δέντρο ἀπὸ τὴ ρίζα καὶ τὸ πέταξαν μέσα στὴ θάλασσα. Ὕστερα ἀπὸ ἐννιὰ μέρες ὅμως ἡ θάλασσα ἔβγαλε τὸ δέντρο καὶ βρῆκαν μέσα τὴν κόρη ποὺ ζοῦσε ἀκόμα. Μόλις ὅμως ἡ κόρη εἶδε τὸ φῶς, ἐξεψύχησε καὶ μεταμορφώθηκε σὲ μεταξοσκώληκα. Σκάλωσε ἀμέσως ἐπάνω στὴν μουριὰ κι' ἄρχισε νὰ τρώῃ φύλλα. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἔπαψε νὰ τρώῃ καὶ δὲν ἐσάλεψε πειά.

Ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες ὁ μεταξοσκώληκας κινήθηκε, ἔφαγε κάμποσες μέρες ἀκόμα φύλλα μουριᾶς κ' ἐκοιμήθηκε ξανά.

Ὕστερα ἀπὸ ἄλλες τόσες μέρες κινήθηκε ξανὰ καὶ πάλι ἀποκοιμήθηκε.

Τὴν τέμπτη φορὰ ὅμως ὅταν ἐξύπνησε ἦταν ἕνα χρυσὸ κουκούλι. Ἀπ' τὸ κουκούλι βγῆκε μιὰ ὡραία πεταλοῦδα ποὺ γέννησε αὐγὰ κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ τὰ κλωσήῃ. Ἀπ' τὰ αὐγὰ αὐτὰ βγῆκαν ἄλλοι μεταξοσκώληκες κ' ἔτσι σκορπίστηκαν καὶ γέμισαν ὅλη τὴ χώρα. Κι' ἀπ' τὸν καιρὸ αὐτὸ ἡ Ἰαπωνία βγάζει ἀφθονο μετάξι...

Οἱ Γιαπονέζοι τὸν πρῶτο ὕπνο τοῦ μεταξοσκώληκα τὸν λέν ὕπνο τοῦ λιονταριοῦ. Τὸν δεύτερο ὕπνο τὸν λέν ὕπνο τοῦ ἀετοῦ, τὸν τρίτο ὕπνο τῶν ψαράδων, τὸν τέταρτο ὕπνο τοῦ πηγαδιοῦ καὶ τὸν πέμπτο, τὸν τελευταῖο, ὕπνο τοῦ δένδρου!...

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Ὁ πεζοπόρος ποὺ βαδίζει κανονικὰ διατρέχει ἕνα χιλιόμετρο σὲ δέκα πρῶτα λεπτά, ἐνῶ ὁ κολυμπητὴς χρειάζεται διπλάσιο χρόνο γιὰ νὰ διανύσῃ τὸ ἴδιο διάστημα. Ἕνα ἄλογο τοῦ ἱπποδρομίου μπορεῖ νὰ τρέξῃ μὲ καλπασμὸ ἕνα χιλιομετρο σ' ἕνα πρῶτο λεπτὸ καὶ τριάντα δεύτερα, ἐνῶ ἕνα ἄλογο ποὺ σέρνει ἁμάξι δὲν μπορεῖ νὰ διανύσῃ τὸ ἴδιο διάστημα σὲ λιγώτερο ἀπὸ ἕρια λεπτά.

γέμιζε τὴ φοῦχτα του μὲ τὸ γλυκὸ σερμπέτι καὶ τοὺς τάιζε ἕναν-ἕναν μὲ τὴ σειρά τους!

Ὁ Ζαμάρας ἔτριψε τὰ μάτια του.

— Οὐρὲ τί κάνουνι 'κεῖ οἱ θειουχαλασμένοι! ἔσκουξε.

Τί ἔκαναν;... Ἐξακολουθοῦσαν τὴ δουλειά τους!... Ὁ ἴδιος πάντα φαντάφος ἔσκυβε, γέμιζε τὴ φοῦχτα του πετιμέζι κ' οἱ ἄλλοι τὴν ἔγλυφαν!...

— Πίσω μου σ' ἔχω Σατανᾶ!... Σταυροκοπήθηκε ὁ Ζαμάρας καὶ ἔσκυψε νὰ δῇ καλύτερα. Τέλος δὲν κρατήθηκε.

Πλησίασε σιγὰ-σιγά, ἅρπαξε ἀπὸ τὰ πόδια τὸν νησιώτη, ποὺ ἀνέβαζε τὸ πετιμέζι μὲ τὴ χοῦφτα καὶ τὸν βούτηξε κατακέφαλα, μέσα στὸ μισαδειανὸ πιθάρι!...

— Νά, νὰ φᾶς σερμπέτια καὶ γλυκά, νὰ χορτάσῃς καὶ νά... σκάσῃς, γρουσούζη!...

* * *

Κι' ἀπὸ τότε στὸ σύνταγμα τὸν πετιμεζοβαφτισμένο στρατιώτη τὸν βγάλαν... Ζαχαροῦλα!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

— Ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς

Ὁ Λαβάτερ, στὸ περὶ γνωσιογνωμίας περίφημο βιβλίο του διηγεῖται, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ γεγονός, ἀπ' τὸ ὁποῖο βλέπουμε ὅτι τὰ συναισθήματα τοῦ ἀνθρώπου ζωγραφίζονται πολλὲς φορὲς πιστὰ στὸ πρόσωπό του:

«Μιὰ μέρα, λέγει ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων, ἐδέχτηκα στὸ σπίτι τὴν ἐπίσκεψη ἑνὸς φίλου μου, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ δείξῃ πρόσωπο χαρωπὸ καὶ ἀτάραχο. Ἀφοῦ τέλειωσε μαζύ μου τὴν ὑπόθεσι γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ἔρθει, θέλησε νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ.

— Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ βγῆς, τοῦ εἶπα τότε ἐγώ.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγω, φώναξε ἐκεῖνος.

— Θὰ μείνῃς ἐδῶ στὸ δωμάτιο μου, τοῦ εἶπα κλειδώνοντας τὴν πόρτα.

Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄφησέ με νὰ φύγω. Γιατί μοῦ φέρνεσι μὲ τέτοιον τρόπο;

— Γιατί, καθὼς βλέπω ἀπ' τὸ πρόσωπό σου, σχεδιάζεις κάποιο ἔγκλημα.

— Ἐγώ; Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Μπορῶ ἐγὼ νὰ κάνω κάτι τέτοιο;

— Κάποιον ἔχεις στὸ νοῦ σου νὰ σκοτώσῃς.

Ἐκεῖνος τότε χλώμιασε μὲ μιὰς καὶ μοῦ ὁμολόγησε ὅτι ἐμάντευσα ἀκριβῶς τὸ σκοπό του. Ἔβγαλε μάλιστα καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα πιστόλι, τὸ ὁποῖο εἶχε κρυμμένο στὴν τσέπη του καὶ μοῦ διηγήθηκε στὸ τέλος ἕνα θλιβερὸ ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖο τὸν ἔφερε στὴν ἀπόφασι νὰ ἐγκληματήσῃ. Τὸ εὐτύχημα ὅμως ἦταν ὅτι τὸ πρόσωπό του ἐξέφραζε πολὺ ζωηρὰ τὰ ψυχικά συναισθήματά του κ' ἔτσι γλύτωσα τὸ φτωχό μου ἀπὸ τὶς συνέπειες μιᾶς ἐγκληματικῆς πράξεως».

— Ἡ ντομάτα στὴν Ἀθήνα

Ἡ ντομάτα, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα ἐδέσματα τοῦ τόπου μας, μόλις πρὸ ἑνὸς αἰῶνος σχεδὸν εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι κοντὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀνδρόνικου βρισκόταν τὸν παλιὸ καιρὸ ἡ μονὴ τῶν Καπουτσίνων. Ὁ καλοκαγαθος ἡγούμενος τῆς μονῆς αὐτῆς γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα φρανκοπατέρας, μεταξὺ τῶν ἄλλων σπόρων ποὺ τοῦ ἔστελναν ἀπ' τὴν Εὐρώπη ἔλαβε στὰ 1815 καὶ σπόρους ἑνὸς νέου φυτοῦ, τῆς ντομάτας. Οἱ Ἀθηναῖοι ποὺ πῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν κῆπο του βρῆκαν πολὺ ἀλλόκοτους τοὺς καρπούς τοῦ νέου φυτοῦ καὶ ἀδυνατοῦσαν νὰ πιστέψουν ὅτι τρώγονται ὁμοῖ ἢ μαγερεμένοι. Βρέθηκαν ὅμως μερικοὶ τολμηροὶ ἀπ' αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπῆραν καὶ τοὺς ἔκαμαν τουρσί. Ὅταν ἐδοκίμασαν τὶς ντομάτες καὶ τοὺς φάνηκαν καλές, πῆραν κι' αὐτοὶ σπόρους καὶ τοὺς φυτεψαν. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἡ ντομάτα ἄρχισε νὰ καλλιεργεῖται καὶ νὰ διαδίδεται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σκλαβωμένου τότε βασιλείου μας.

— Πῶς ἀνεκαλύφθη τὸ τηλεσκόπιο

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ τηλεσκοπίου, ἡ ὁποία ἔγινε στὰ 1606, ὀφείλεται σ' ἕνα ἐνεργὸ τυχαῖο περιστατικό.

Ἐνῶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ὀλλανδοῦ διοπτροποιοῦ Λιππερσὲ παίζαν στὸ ἐργαστήριο τοῦ πατέρα τους, τοὺς κατέβηκε στὸ νοῦ νὰ κοιτάζουν μὲ δυὸ φακοὺς τὸν πετεινὸ ποὺ ἤταν τοποθετημένος στὴν κορυφὴ τοῦ κωμπαναριοῦ τῆς Μιλλειπούργ. Ἐπῆραν πραγματικὰ δυὸ φακούς, ἕναν ἀμφίκυρτο, τοὺς ἔβαλαν σὲ κατάλληλη ἀπόστασι κ' ἐκεῖνοι τοὺς παρουσίασαν τὸν πετεινὸ σὲ μεγέθυνσι, σὰν νὰ βρίσκοταν πολὺ κοντά τους. Ὁ Λιππερσὲ ἀκούοντας τὶς φωνὲς τῶν παιδιῶν του ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει κ' ἔτσι ἀνακαλύφθηκε, χωρὶς καμμιὰ δυσκολία, τὸ τηλεσκόπιο.

— Τὰ πρῶτα γραμματόσημα

Τὰ γραμματόσημα χρησιμοποιήθηκαν πρώτη φορὰ γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἐπιστολῶν τὸ ἔτος 1653 στὸ Παρίσι. Ἡ σχετικὴ γνωστοποίησις, ἡ ὁποία ἐτοιχοκολλήθηκε στοὺς δρόμους, ἔλεγε μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ στέλνουν ἐπιστολὲς ἀπὸ τὴ μιὰ συνοικία στὴν ἄλλην, μποροῦν νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι ἡ ἐπιστολές τους θὰ διαβιβάζωνται σίγουρα στὴ διεύθυνσί τους, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν κολλημένο ἐπάνω γραμματόσημο, τὸ ὁποῖο ἐστοίχιζε πέντε λεπτὰ μονάχα.

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΦΑΜΠΕΡ

Ὁ περίφημος Γάλλος στρατηγὸς Φαμπὲρ ἑτοιμαζόμενος κάποτε νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον μιᾶς ἐχθρικῆς πολεως, ἔδειχνε μὲ τὸν ἀντίχειρα τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ πέσῃ ἡ πρώτη κανονιά. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως μιὰ σφαῖρα πέρασε κ' ἔκοψε τὸ δάχτυλο τοῦ στρατηγοῦ. Ἐκεῖνος τότε, ἐντελῶς ἀτάραχος καὶ ἀπαθέστατος, ὕψωσε τὸ μεσαῖο δάχτυλο κ' ἐξακολούθησε νὰ δείχνῃ τὸ ἴδιο μέρος!...